

ЛІТО 2016, СІЕТЛ

МОЇМ ДОРОГИМ ЧИТАЧАМ

Я почала писати цю книгу багато років тому. Ідея виникла одного дня, в моєму улюбленому кафе Сіетла. Почувши, як хтось розповідав про зниклу під час медового місяця жінку, я почала уявляти героїню власного твору. Її життя, на перший погляд, було ідеальним, але зненацька вона втратила все.

Першу половину книжки, що ви її зараз тримаєте в руках, я написала дуже швидко. То була одна з тих історій, які, з погляду письменника, легко витікають із-під пера. Не доводилося довго роздумувати над тим, що герої робитимуть і говоритимуть далі, тож я ледве устигала переносити слова на папір.

Але коли я дійшла до середини роману, ускладнилося моє особисте життя. На мою долю випали надзвичайно важкі часи. Кожен день, крок за кроком, був присвячений виживанню. Мій світ руйнувався, а тим часом потрібно було поспівати до чергового дедлайну. І хоч як я полюбила «книгу про острів», її довелося відкласти.

А втім, про своїх героїв забути я не могла. Що станеться з Шарлоттою, Еріком, Греєм? І чи буває

щасливий кінець у напрочуд розпачливому, трагічному сценарії?

І ще. Я стала одержимою ареалом Бермудського трикутника, цією загадковою і містичною зоною, де позникали судна, літаки й незліченна кількість людей.

Коли моє життя налагодилось і коли, слава Богу, все стало на свої місця, я відкрила на комп'ютері файл під назвою «Назад до тебе — перша чернетка». Подібно до назви цієї книжки, мені вдалося відшукати свій зворотний шлях — шлях до історії та її героїв. Я знову занурилась у світ Шарлотти. Я гуляла з нею піщаними пляжами, плакала разом з нею, супроводжувала під час дивовижних подій, в radoщах і печалях. Це було великою творчою насолодою.

Сподіваюся, моїм читачам також припаде до душі описана тут захоплива пригода. І хай що траплятиметься на життєвому шляху кожного з вас, ви таки зумієте — як зрештою зуміла я — відшукати власну точку опори, незалежно від того, чи станеться це на піщаному пляжі, чи на скелястій гірській вершині, а чи десь в проміжку між ними.

За життя і кохання, і за повернення на правильний шлях — уперед!

З любов'ю із Сіетла,
цілую та обіймаю, Сара.

РОЗДІЛ 1

31 СІЧНЯ 2037 РОКУ

Минулої ночі мені наснився острів. Я слухала, як хвилі набігають на берег, відчувала теплий вітер на щоках, вдихала м'який аромат плюмерії в солоному повітрі. Грей теж був там, чекав на кручі. Мене вабив його теплий магнетичний погляд.

Я ненавиділа прокидатися на самоті. Я хотіла повернутися. Я зробила б усе, щоб повернутися.

— Стук-стук! — гукнула Ліція з ґанку.

Був ранній вечір. Ліція тримала в руках тацю з нержавійної сталі, накриту опуклою кришкою. Напевно, смажена риба й овочі на парі. Сальса із манго, якщо пощастить.

— Будь ласка, ти маєш поїсти, — сказала вона.

Я стинула плечима:

— Я не голодна.

Вона спохмурніла:

— Ти худієша.

У травні мені виповнилося шістьдесят, і я живу тут, на Бермудських островах, не один десяток років. Спочатку — в будинку з гарною штукатуркою, біля пляжу з рожевим піском, а тепер — у кондомініумі. Тут було добре, ба навіть краще ніж добре. Їжу приносили у номер тричі на день. Послуги покоївки. Біля приватного

бунгало — океан. Знаю, я мала почуватися щасливою. Але я вже давно махнула рукою на щастя, принаймні на те, яке більшість людей уявляли на схилі літ. Я стиснула аквамариний камінець, який висів у мене на шпії. Вважалося, що морякам він приносить удачу. Я усміхнулась з іронії.

— А ось і нова книжка. — Ліція посвячена у мої літературні вподобання. Читання стало моєю втечею.

— Дякую, — сказала я.

Вона поклала роман на стіл біля мого стільця. На обкладинці з жінкою, яка дивиться на море, — зображення старого корабля. Отже, історія про потерпілих від кораблетроці, мій улюблений жанр. Звісно, Ліція знала про це. Я обвела поглядом книжкову шафу біля стіни, силкуючись оцінити кількість прочитаних за останні роки томів. Тисячі, безумовно.

Ліція нишпорить в кишені та дістає стос повідомлень. У квітні минулого року я відключила свій телефон. А оскільки працівники рецепції приймали всі дзвінки, акуратні рожеві папірці матеріалізувалися під моїми дверима в охайних білих конвертах. І мене це влаштовувало. Оптимальний вихід із ситуації, адже я не хотіла, щоб мене турбували.

— Телефон розривається від дзвінків, — повідомила Ліція, простягнувши з десяток папірців. Я переглянула: щотижневий журнал *People*, новинна мережа *CNN*, щоденна газета *USA Today*. Незабаром тридцята річниця відтоді, як усе почалося. Ясна річ, усі прагнули ексклюзиву. Хотіли знати, як склалося моє життя і чи згадувала я про острів. Чи згадувала про нього.

Я зітхнула, повернувши стосик Ліції.

— Ні, — мовила я. — Жодних інтерв'ю.

Вона кивнула, і я помітила її розчарування. Не секрет: вона вважала, що розмова про минуле допоможе мені рухатися далі. Однак я не була готова. Чесно кажучи, не впевнена, що колись буду готова. Ліція завагалася, перш ніж витягнути один-єдиний папірець.

— Ось цей, — подала вона. — Його звуть Джереми Едвардс. Він із газети *The New York Times*.

Я знизала плечима. Десять років тому я відмовилася від інтерв'ю із зірковою телеведучою Опрою Вінфрі. Чому я маю перейматися якоюсь газетою?

— Наполегливий, — додала Ліція. — Телефонував тричі.

— Перекажи, що мені шкода. Я не даю інтерв'ю.

Тепер я почувалася втомленою. Втомленою від безперервного публічного інтересу. Це ж бо моє реальне життя, а не мелодрама у телевізорі.

— Гарзд, — сказала Ліція, підвівшись. — Але він повідомив, що дещо знайшов. Якись координати острова і...

— Ні, — урвала я, похитавши головою.

— Прошу, — не вгавала Ліція, торкнувшись моєї руки. — Він говорив про, — вона зробила паузу, — метеликів.

Мої очі розширились, та я однаково не погоджувалася.

— Це неможливо. Тобі ж відомо, ми прочесали кожен метр. А метелики... ну, ні, не вірю...

Ліція з розумінням кивнула.

— Знаю, знаю, — відповіла вона. — Але у мене таке відчуття, що він роздобув нові подробиці, — вимовивши це, вона довго дивилася на мене. Її зелені очі випромінювали доброту й терплячість, а водночас

рішучість. — Можливо, варто йому передзвонити, — обережно додала вона. — Вислухати, що він скаже. Просто подивитися, чи...

— Я іншої думки.

— Гаразд. — Зітхнувши, Ліція примусила себе усміхнутися. Вона рушила до дверей. — Повернуся вранці.

Після того, як Ліція пішла, я довго оглядала тацю з їжею, а потім нарешті відсунула її вбік. Взула сандалі й потяглася за светром. Вітер дещо посилювався після обіду, якраз починався приплив. Як завжди, я простувала вздовж краю води, оглядаючи пісок і все те, що океан виплескував на берег. Скарбниця за багато років накопичилася величезна: пара рожевих дитячих черевичків, зав'язаних шнурками, що сплелися в невблаганний вузол, самотня в'язальна спиця, п'ять золотих обручок, одна з яких на внутрішній стороні мала гравіювання «моє кохання назавжди». Чи кохала вона його досі?

Сонце почало сідати, забарвлюючи небо рожевими відтінками. Відвідувачі пляжу збирали речі перед приходом ночі, а я все одно ступала вперед із підібраним шматочком фіолетового пляжного скла. Краї були гладенькі, воно ідеально підходило для мозаїки, яку я викладала на кухонному столі. Сховавши кольоровий уламок у кишеню, продовжила прогулянку. Відтак мій погляд привернув зелений камінь, я підняла і його. Недалеко попереду помітила відблиск. Підійшла ближче. Пляшка, тьмяне зелене скло. Спочатку не могла зрозуміти, чи є щось усередині. Я нахилилася, дістала знахідку, обтерла рукавом светра. Усередині лежав зім'ятий папір. Моє серце застукало голосніше, подумки я переконувала себе не

хвилюватися. Упродовж багатьох років я натрапляла на десятки повідомлень у пляшках, а от від нього — жодного. Навряд чи і це воно...

Утім я понесла пляшку до великої скелі над пляжем і спішно розбила. Перебравши розбите скло, дістала згорнутий папірець, а коли розгладжувала його, моє серце завмерло. Напис був розмазаний. Здається, я розгледіла слово «люба», хоча важко сказати напевно, вологість зіпсувала чорнило. Але потім, перевернувши папір, я ахнула. На зворотному боці видніла фраза: «Департамент Е. Е. Гюнтера». Я притиснула руку до грудей. Значення цих слів могла знати тільки одна людина. Лише одна. Одна. На мить відчувши запаморочення, я присіла. Дивина та й годі.

По моїй щоці потекла сльоза. Міцно тримаючи папірець, я не могла відірвати від нього очей. *Чи могло таке бути насправді? Він досі там? Він чекав?*

Я згадала слова Ліції про репортера із *The New York Times*, і повернулася до свого бунгало. Вперше з відчуттям надії, справжньої надії.